

har boet paa Landet, tror jeg at kunne sætte min Erfaring lige overfor hans. Med Hensyn til de Erklæringer, der ere indbente, paavise disse ikke, hvilke Kontrolforanstaltninger der bør gjennemføres; men det er et Arbejde, som man vanskeligt kan forlange af hver enkelt Embedsmand, naar han skal afgive Erklæringer i saadanne Sager, saa jeg vil bede paa mine ærede Kollegers Vegne, at man ikke maa betragte det som en Indrømmelse af, at man ikke nogenlunde kunde paapege, hvad man ønskede; den høitærede Justitsminister gjorde mig den Ære at sige, at jeg endogsaa bestemt i min Erklæring havde paapeget det. Den Indvending, at man ved at opstille Kontrolbestemmelser for indenlandske Rejsende gjør en Afstillelse mellem Samsundsklasserne, kan jeg ikke ganste gaar ind paa. Jeg kan ikke erkende Vagabonderne for en særegen Samsundsklasse i den Betydning, at der skal tages særligt Hensyn til dem; det bliver ganste vist et Skjøn, hvilke Personer Politiet i Udøvelsen af sin Myndighed betragter med saadanne Dine, at det finder Anledning til, overensstemmende med den ved Lovgivningen hjemlede Myndighed, at spørge nærmere om deres Forhold, men det kan lige saa godt træffe den One som den Anden, og naar den ærede Minister mente, at en Genopristen af § 14 i Forordningen af 10de December 1828 neppe vilde være tidsvarende eller tilraadelig, vil jeg derimod sætte, at denne Paragraf nu anvendes næsten hver Dag. Jeg tør uden Overdrivelse sige, at jeg har dømt eller behandlet Hundrede Mennesker efter denne Paragraf, og jeg har aldrig nogensinde hørt Klage over Overgreb fra Politimyndighedernes Side med Hensyn til Anvendelsen af Bestemmelserne i denne Forordning, men derimod har jeg mangfoldige Gange offentlig set Klager over, at Politivirighederne ikke tog sig tilstrækkelig af Vagabonderne. Jeg veed ikke, at jeg nogensinde har truffet Tilfælde, hvor det er kommet til min Kundskab, at Nogen har beklaget sig over at have lidt Uret eller være bleven forulempet af Politiet i Kraft af disse Bestemmelser, saa Faren ved at friske dem op kan jeg ikke erkende. Naar den høitærede Minister dernæst yttrede, at Politiet jo havde en tilstrækkelig Myndighed imod Vagabonder i Løsgængeriloven, maa jeg tillade mig at være fuldstændig af den modsatte Anskuelse. Løsgængeriloven eller Loven om Løsgænger og Bøtteri af 3die Marts 1860 giver nemlig kun Politiet en saare liden Myndighed over for vagabonderende Personer. Den giver Myndighed til at straffe Løsgænger og Bøtteri, men lige over for vagabonderende Personer betragter jeg ellers Myndigheden = 0, og det ligger deri, at den Myndighed, der er givet Politiet og som er bestemt i § 2, kun gaar ud paa, at Politiet er berettiget til at affordre Enhver, som ikke har nogen fast Næringsvei etc. Erklæring over, hvoraf han ernærer sig, og forlange oplyst, at han ernærer sig paa lovlig Maade. Dersom man ikke kan det, saa kommer Spørgs-

maalet: hvad kan Politiet gjøre? Saa kan det give ham et Tilhold; men naturligvis bryde Vagabonder, der den ene Dag er her og den næste Dag i en anden Jurisdiktion, sig ikke om et Tilhold. Man kan ikke komme dem nærmere end enten at skaffe dem Arbejde, hvad der vanskeligt kan være Tale om, eller give dem et Tilhold. Jeg har ingenlunde været blind for, hvad der ogsaa er paaberaabt i Motiverne, at Politiet kan holde sig til denne Bestemmelse; men efter min Erfaring er den aldeles ufyldbestjørende baade over for Løsgængere og over for fremmede Bøttere. Det Gæste, der er at gjøre, er at give Politiet Ret til at sende de Vedkommende hjem til deres Hjemsted. — Hvad endelig angaar det tredje Punkt, som den ærede Minister berørte, da mente han jo, at naar jeg ansaa det for ønskeligt, at en Person ikke skulde have Lov til at drive omkring i Landet uden at arbejde — vel at mærke en Person, hvis Livsvirksomhed er at ernære sig af sine Hænder's Arbejde — men, at man skulde bibeholde den tidligere Ret til at sende Vedkommende hjem, da var dette en i og for sig farlig Bestemmelse, som det i alt Fald ikke var nødvendigt igen at opfriske. Jeg kan ikke sige Andet dertil end, at denne Bestemmelse er opfrisket ved, saa vidt jeg husker, 3 a 4 Indskjærpele fra i sin Tid Rancellet og senere Justitsministeriet, hvori der netop er paalagt Politimyndighederne og holdt dem for Die det aldeles Uforsvarlige — jeg husker, at det var netop det Udtryk, som blev brugt — i at lade en Person vante om, om hvem man havde den Forvisning, at han udelukkende maatte ernære sig af Bøtteri. Forresten skal jeg kun tilføje, at det ikke kommer mig an paa Andet end at faae en eller anden Slags bestemte Kontrolbestemmelser; men jeg vil haabe, at den høitærede Minister i Genhold til den Udtalelse, hvormed han sluttede, vil komme denne Anskuelse noget imøde, som jeg her har forfægtet. Saa tror jeg nok, at man faar en saadan Ordning af Forholdet, at Politiet ikke vil mangle de tilstrækkelige Midler til med Kraft at værne om Befolkningens Interesser paa dette Omraade.

Justitsministeren. Jeg skal kun gjøre den ganste korte Bemærkning, at en Ting som bekendt ofte tager sig anderledes ud i Praxis end i Theori. Det er meget ofte, at man i det virkelige Liv ikke blot er vel tilfreds med, at Myndighederne have endogsaa en temmelig vidtgaaende diskretionær Myndighed, men endogsaa paataler det Offentliges, Myndighedernes Indskriden og Indgriben paa mange Punkter; men naar der bliver Spørgsmaal om at udtrykke noget saadant theoretisk i bestemte Sætninger, navnlig i Lovbestemmelser, betragter man Forholdet ganste anderledes. Dersom der ikke var en Nødvendighed tilstede for at undergive Forordningen af 10de December 1828 en Revision, tror jeg ganste sikkert, at der ikke vilde være nogen